

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: Z. I.**, zastoupena JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 226/2004 – 79 ze dne 21. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III.** Ustanovené právní zástupkyni žalobkyně, JUDr. Evě Poláčkové, advokátce, se sídlem Brno, Starobrněnská 13, **se odměna za zastupování nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 226/2004 – 79 ze dne 21. 6. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM 10178/VL – 16 – P08 – 2001 ze dne 30. 1. 2003, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. Namítá nezákonnost rozhodnutí způsobenou nesprávným posouzením právní otázky splnění podmínek ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, které stanoví, že povinnost

ukončit pobyt neplatí, jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Poukazuje na to, že se jí na území České republiky narodil dne 8. 1. 2003 syn P. N., státní příslušník Arménie, který jejím jménem podal žádost o udělení azylu, žalobu ke Krajskému soudu v Brně a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, a který pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu stejně jako jeho otec P. A., jemuž rovněž bylo uděleno povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Namítá, že v jejím případě nebyl dodržen mezinárodní závazek ve smyslu ust. čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky, neboť nebyla respektována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. v ust. čl. 8 této Úmluvy a Úmluva o právech dítěte přijatá dne 20. 11. 1989 v New Yorku ve svém čl. 3 odst. 1 a odst. 2 a v čl. 9 odst. 1. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 822/VL – 07 – VA – 03 – 2004 ze dne 2. 7. 2004, kterým správní orgán uznal existenci překážek vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v případě žadatelky o udělení azylu, jejímuž nezletilému dítěti bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud rozhodl o žalobě meritorně, ač předtím svým rozhodnutím žalobu odmítl s poukazem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, který spatřoval v tom, že žaloba neobsahovala náležitosti stanovené v ust. § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. a po vrácení věci Krajskému soudu v Brně rozsudkem Nejvyššího správního soudu z důvodu nedoručení výzvy k odstranění vad, ji opakovaně nevyzval k doplnění žaloby. Navrhla proto zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci témuž soudu k dalšímu řízení a kromě toho požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že skutečnost, že je matkou dítěte s povolením k trvalému pobytu v ČR v průběhu přezkumného řízení u soudu nenadnesla, a proto nemůže brojit proti rozsudku soudu ani zápornému závěru správního orgánu o překážkách vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Poněvadž v žalobě skutkově k aplikaci ust. § 91 zákona o azylu neuvedla ničeho, nemůže soudu vytýkat pochybení v posouzení překážky vycestování. Žalovaný proto navrhuje, aby byla kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka ve správním řízení do vydání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM 10178/VL – 16 – P08 – 2001 ze dne 30. 1. 2003 a ani v období poté neoznámila správnímu orgánu a nedoložila listinou, že se jí dne 8. 1. 2003 na území České republiky narodil syn P. N., a že pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Proto se správní orgán zabýval možností aplikace ust. § 91 zákona o azylu pouze na základě skutečností vyplývajících z obsahu správního spisu. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že shora uvedené rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, v níž namítala procesní vady v řízení před žalovaným, konkrétně porušení povinnosti zabývat se věcí zodpovědně a svědomitě, porušení povinnosti zjistit přesně a úplně skutkový stav věci, dále uvedla, že neměla možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu a způsobu jeho zjištění, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a odůvodnění rozhodnutí ji nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu. Kromě toho stěžovatelka namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a že měla být vyslovena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Skutkově odkázala na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Usnesením ze dne 2. 7. 2003 Krajský soud v Brně vyzval stěžovatelku k doplnění žaloby a poté, co tak neučinila, usnesením č. j. 55 Az 556/2003 – 19 ze dne 23. 10. 2003 podání žalobkyně (žalobu) ze dne 11. 3. 2003 odmítl. Uvedené usnesení krajského soudu stěžovatelka napadla kasační stížností z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e)

zákona č. 150/2002 Sb. V kasační stížnosti se zmiňuje, že se jí dne 8. 1. 2003 narodil syn P. N., který jejím prostřednictvím podal dne 5. 6. 2003 žalobu ke krajskému soudu, ale v jeho věci krajský soud do dne doručení rozhodnutí o odmítnutí žaloby nerozhodl a zapříčinil tak nucené oddělení od nezletilého dítěte a dostal se do příkrého rozporu se základními zásadami mezinárodních smluv a závazků formulujících práva dítěte a nezletilých žadatelů o udělení azylu, které v kasační stížnosti vyjmenovává. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 8. 2004, č. j. 6 Azs 75/2004 – 69, usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 556/2003 – 19 ze dne 23. 10. 2003 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení, když dospěl k závěru, že fikce doručení zásilky obsahující výzvu k doplnění stěžovatelčina podání podávaná z § 46 odst. 4 s. ř. s. nenastala, a proto nebylo možno podání stěžovatelky odmítnout. V napadeném rozsudku ze dne 21. 6. 2005, č. j. 55 Az 226/2004 – 79, kterým soud žalobu stěžovatelky zamítl, uvedl mimo jiné, že je ve shodě se správním orgánem v otázce posouzení existence překážek vycestování.

Kasační stížnost shledal Nejvyšší správní soud přípustnou. Stěžovatelka v žalobě obecně namítala, že splňuje zákonné podmínky minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, aniž skutkově uvedenou námitku zdůvodnila. Ač byla v době podání žaloby již matkou nezletilého N. P., v žalobě se o této skutečnosti nezmínila a žalobu v tomto směru nedoplnila ani ve lhůtě pro její podání. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že námitku o vztažení překážky vycestování stěžovatelka uplatňuje proti nyní napadenému rozsudku krajského soudu, tj. namítá, že podmínky minimálně pro vztažení překážky vycestování jsou v jejím případě dány a vytýká krajskému soudu, že tuto otázku posoudil nesprávně. V této části kasační stížnosti nepřipustnost podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) v úvahu nepřichází, neboť jde o námitku směřující proti způsobu jakým krajský soud otázku splnění podmínek ust. § 91 zákona o azylu posoudil.

Kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, když nepřihlédl k tomu, že se jí dne 8. 1. 2003 narodil na území České republiky syn, který zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že touto otázkou se krajský soud nezabýval a ani neměl důvod se jí zabývat. Krajský soud se ve svém rozsudku zabýval možností aplikace ust. § 91 zákona o azylu v rozsahu namítaném v žalobě. Neuvedla-li stěžovatelka v žalobě a ani do konce lhůty k podání žaloby žádné konkrétní skutečnosti ve vztahu k uvedenému ustanovení zákona o azylu, neměl soud důvodu zabývat se uvedenou námitkou nad rozsah tvrzení uvedených stěžovatelkou v žalobě. Zjistil-li Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu, že v kasační stížnosti ze dne 18. 12. 2003 jsou informace o narození syna stěžovatelky ničím nedoložené a chyběla-li v rozsudku krajského soudu úvaha ohledně splnění podmínek pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, s ohledem na tuto skutečnost, zbývá zodpovědět otázku, zda tato úvaha v něm uvedená být měla. Tu Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že důvody k tomu, aby se krajský soud splněním podmínek § 91 zákona o azylu s ohledem na narození syna stěžovatelky musel zabývat, dány nebyly. Pokud totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení soud přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí a pokud stěžovatelka v žalobě ani dodatečně ve lhůtě k podání žaloby nenamítala nezákonnost rozhodnutí správního orgánu ve věci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, proto že se jí na území ČR narodilo nezletilé dítě, pak krajský soud nepochybil pokud se důvody

pro vztažení překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu nezabýval, neboť tvrzená nezákonnost nebyla řádně uplatněna. Stejně tak ve správním řízení o udělení azylu nebylo správnímu orgánu do vydání rozhodnutí známo, že se stěžovatelka stala matkou nezletilého dítěte, které se jí narodilo na území České republiky. Nemůže být tedy důvodnou stěžovatelčina námitka, že krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přesto že měl ve věci plný úspěch se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 226/2004 – 103 ze dne 15. 9. 2005 ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Eva Poláčková. Té by náležela odměna za zastupování. Protože z obsahu spisu nevyplývalo, že by po svém ustanovení a nahlédnutí do spisu jakýkoliv úkon právní pomoci učinila a nadto Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou skutečnost, jež by odůvodňovala přiznání odměny za úkon spočívající ve studiu spisu, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že jí odměnu za zastupování nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu